

Procházím, útroby města mne vřele vítají
Zatím nemusím nic skrývat, nejsem nikým štván
Snad že zde jsem cizincem, půvaby zjitřeně hltám
Ale již tuším, jeho myšlenky mne dostihnou, není uniknout kam.

Co čeká mne v den, kdy hmota zprůhlední
a stíny vyšplhají až ke knotům svých svíc?
Uvidím krásný portál, či hudba se rozezní?
Bude to pohyb, pocit nebo jen prosté nic?

Jest příznakem náturey mé směřovati přímo do temnot
kde jiný krásu hledá já zrak s opovržením odvracím
jak dojí má mne tvůj pocit štěstí, já již vyhlížím počátek konce
Vyčkávám chvíli k útoku vhodnou, na tvé světlo naděje zas vrhnu
stín

Proč vyhlížím tu bránu v kterou vkročíme jen jednou?
Láká mě polknout doušky z číše věčnosti
Za horizontem, kde víra i poznání se lámou
snad zbavím se té pachuti bezbřehé marnosti?

bezbřehé marnosti

Národe můj, tvá korouhev sákla mnoho nevinné krve.
Tvůj lid nemá volby jiné, než nevzpomínat a žít dál.
Znám bolest okamžiků, kdy mysl se ještě v minulost upře.
Nechme za sebou vše, pojďme životem umírat.
Jsem prokletých král.

Proč vyhlížím bránu v kterou vkročím jen jednou ?
Láká mne polknout doušky z číše věčnosti
Za horizontem, kde víra i poznání se lámou
snad zbavím se té pachuti bezbřehé marnosti?